

— Скоро ще се научишъ — отговори х ихневмонитѣ.
За сега сбогомъ.

Тѣ се издигнаха въ въздуха, станаха пакъ малки черни точки и изчезнаха. А гжсеницата въздъхна дълбоко и погълна двойно повече зеле, за да се утеши. Но споменътъ за тайнственото посещение на непознатитѣ животинки не се изличаваше изъ паметъта ѝ.

„Досѣщамъ“ — говорѣше тя на себе си — че ще стане нѣщо. Да бихъ могла само да открия причината!“

И ето следъ нѣкое време, гжсеницата почна да прави мжчителни разкрития. Тя вече не можеше да се насити. Колкото повече ядѣше, толкова по огладнѣваше. Листъ следъ листъ гълташе тя и при това изпитваше ужасни болки отъ гладъ.

„Това що ли означава?“ — питаше тя печално.

— Това сме ние! — отговори единъ гласъ отъ вътрешността ѝ.

— Ами това пъкъ сега какво е? — попита пакъ гжсеницата и уплашено се отпусна. Духове ли има въ мене, или съмъ полудѣла?

— Това сме ние — децата на ихневмонитѣ — се обади повторно гласътъ отъ вътрешността ѝ.

А главата ѝ бучеше и бръмчеше, безъ да може да разбере нѣщо. Чакъ следъ като се съвзе напълно, започна да проумѣва съвсемъ малко, какво се е случило.

„Ихневмонитѣ сж снесли яйцата си въ тѣлото ми!“ викна тя гнѣвно. „И сега може би трѣбва да имъ храня лакомитѣ потомци?!“

— Тѣй вѣрно — казаха малкитѣ — ти добре отгатна. Сега се опѣвай, глупава, мързелива гжсеницо, и яжъ докато пукнешъ — иначе ние тебе ще изадемъ.

И тѣ се заеха здравата да я хапятъ и щипятъ